

1. Lafaard

Op de bijrijdersstoel zoemt zijn smartphone zacht. Zuchtend werpt Odin een blik op het scherm. Wanneer houdt ze op met bellen? Er is genoeg gezegd. Meer woorden maken de boodschap alleen maar pijnlijker. Hij bijt zijn kiezen op elkaar en knijpt hard in het stuurwiel van zijn Maserati om zijn boosheid in toom te houden. Maar de ingehouden spanning breekt door zijn zelfbeheersing en hij grist zijn telefoon van de stoel.

Aan weerszijden van de auto schieten de bomen voorbij. De geasfalteerde weg strekt zich uit in het licht van de koplampen. De telefoon stopt met zoemen en de melding van het gemiste gesprek voegt zich bij de voorgaande zeven. Odin schakelt het toestel uit en werpt het terug op de stoel. Hoe dachten ze hier mee weg te komen? Ze hadden de waarheid voor hem verzwegen. Alles is veranderd.

Hij drukt het gaspedaal dieper in. De naald van de snelheidsmeter in het dashboard klimt omhoog en het ritme van de witte strepen op de weg versnelt. De uitgestippelde lijn buigt af naar rechts. Odin draait aan zijn stuur om de Maserati de afbuigende weg te laten volgen, terwijl zijn keel dik wordt van emotie. Achter zijn rechteroog zwelt een scherpe hoofd-

pijn aan. Hij haalt zijn hand van het stuur en plaatst die tegen zijn voorhoofd, terwijl de hellende kracht zijn lichaam naar links trekt in de bocht. Met zijn duim en wijsvinger veegt hij vanaf zijn slapen over zijn oogleden naar zijn neusbrug. De naald van de snelheidsmeter nadert de 150 kilometer per uur wanneer Odin een kort moment zijn ogen sluit om de opkomende tranen te verdrijven.

Het plotselinge geluid van een claxon laat hem verschrikt zijn ogen openen. Het felle licht van de koplampen van de tegenligger verblindt hem en hij gooit zijn stuur naar rechts. Met volle kracht trapt Odin op de rem. Schurend zoeken de banden van de Maserati grip op het asfalt. De veiligheidsgordel drukt tegen Odins borstkas en snijdt in zijn heupen. Het rempedaal houdt hij stevig tegen de bodem aan. Zijn vingers klemmen zich om het stuur om de macht erover terug te vinden. De wielen glijden over het wegdek. Zijn hoofd raakt de ruit van het portier. Er klinkt botsend metaal, brekend glas, knappend kunststof. De druk tegen Odins borst verzwaart tot het maximum. Plots wordt hij teruggeworpen in zijn stoel. Zijn hoofd veert terug tegen zijn hoofdsteun en de Maserati komt tot stilstand.

Bewegingsloos blijft Odin zitten. Hij ademt diep in en laat de lucht vervolgens langzaam los in een poging zijn hartslag te laten zakken. Zijn hoofd doet pijn. Met zijn vingers tast hij net onder zijn haargrens. Er ontwikkelt zich een bult en aan de nattigheid te voelen bloedt hij. Hij veegt zijn hand af aan zijn broek. Langzaam beweegt hij zijn hoofd naar links en naar rechts, naar boven en naar beneden. Een scherpe steek schiet vanaf zijn achterhoofd naar zijn ruggengraat. Hij trekt een grimas en legt zijn hand in zijn nek. Ongelooflijk dat hij de Maserati op de weg heeft weten te houden. Met deze snelheid

was een andere afloop mogelijk geweest, beseft Odin. Hij duwt zijn vingers tegen de huid van zijn nek om de spanning weg te masseren die de adrenalinestoot heeft veroorzaakt.

Hoewel er op dit moment geen auto's aan komen rijden van beide kanten, is het mogelijk dat ander wegverkeer zijn stilstaande auto te laat opmerkt en hij alsnog wordt aangere-den. Zijn auto staat dwars op de weg en zijn koplampen schij-nen tegen de nevel, die als een deken tussen de boomstammen hangt en het licht opbreekt naarmate het meer afstand heeft afgelegd.

Hij drukt de alarmlichten aan en opent het portier. Zodra hij zijn voeten op het asfalt zet, voelt hij zijn benen trillen. Hij loopt naar de voorzijde van de auto om te zien hoe groot de schade is. Zijn hand laat hij over de motorkap glijden. Het metaal is glad. Volledig intact. Hij controleert de behuizing van de koplampen. Ze zijn heel. De bumper is ook onbescha-digd. Toch herinnert hij zich het geluid van brekend glas, het indeuken van metaal, het knappen van kunststof, maar zijn auto heeft de andere auto niet geraakt. Waar is de tegenligger gebleven?

Hij richt zich op en kijkt over het dak van zijn Maserati naar de weg waar hij een paar minuten geleden overheen is ge-schoven. Zijn ogen knijpt hij tot spleetjes. In het knipperende oranje gloed van zijn eigen alarmlampen ziet hij de lege weg en de remsporen. Er staat geen andere auto op de weg. Opge-lucht dat de tegenligger ook met de schrik is vrijgekomen, wil Odin terug in zijn auto stappen. Maar vlak voor hij zijn hoofd buigt om in te stappen, ziet hij een vreemde reflectie van zijn eigen alarmlicht verderop tussen de bomen. Hij loopt om de Maserati heen en stapt een paar meter naar voren. De boom-stammen lijken plaats te maken voor Odin en geven hem bij

elke stap beter zicht op het object dat ze hebben omsloten. Het ontnemt hem de adem als hij beseft dat het de andere auto is. Hij versnelt zijn stappen en begint te rennen. Over de zwarte strepen die de banden hebben achtergelaten, nadert hij de plek waar de andere auto van de weg af is geraakt. Tussen de stammen van de bomen door ziet hij het voertuig. De auto van de tegenligger, een Mercedes, heeft zich om een boom gevouwen. Er steekt een dikke tak dwars door de voorruit, alsof de boom met één van zijn tentakels de auto heeft gepoogd tegen te houden. Behalve de zachte tik- en siggeluiden van de motor heerst er een vreemde, doodse stilte.

Odin stapt van het asfalt op de humusbodem van het bos. Dode takken knappen onder zijn zolen. De alarmlampen van zijn eigen auto werpen met intervallen een oranje gloed tussen de bomen. Odin nadert de auto. Hij pakt de greep van het bestuurdersportier vast en trekt er hard aan, maar het verwrongen metaal geeft niet mee. Hij rent naar de bijrijderskant. Het uiteinde van de tak rolt naar buiten zodra hij het portier opentrekt. Hij bukt, klimt de auto in en hapt naar adem als hij in het knipperende oranje schemerlicht de bestuurder ziet zitten. Het hoofd van de man hangt naar voren. Zijn ogen zijn wijdgeopend, net als zijn mond waar een streep donker vocht uit loopt. Het druppelt op de tak die zijn buik heeft doorboord. Odin strekt aarzelend zijn arm uit en drukt zijn vingers tegen de hals van de man. Vol afschuw wendt hij zijn blik af, terwijl hij prikt in het zachte vlees op zoek naar de pulserende slagader van de man. Maar waar Odin zijn vingers ook zet, hij voelt de bloedcirculatie niet. De man is dood.

Verslagen laat Odin zich op de bijrijdersstoel zakken. Als een film verschijnt op zijn netvlies het moment dat hij de bocht nam en op de andere weghelft terecht kwam. Het is zijn

schuld. Als hij niet zo roekeloos had gereden, had deze man nog geleefd. Wat moet hij doen? Dit is dood door schuld. De politie zal hem oppakken. Hij moet de gevangenis in. Hij kan zich er geen voorstelling van maken hoe erg dat zal zijn. En als hij na een tijd vrijkomt, zal dit voorval hem de rest van zijn leven achtervolgen. Iedereen zal weten dat hij de dood van deze man op zijn geweten heeft. Wat moet hij doen? Het leven van de man is verwoest. Wat Odin ook zal doen, de man blijft dood, daar kan hij niets meer aan veranderen. Het enige wat hij nog kan redden, is zijn eigen leven. Er zijn geen getuigen. Er zijn geen camera's. Zijn eigen auto is onbeschadigd. Als hij snel is, heeft hij nog een kans om hier ongezien weg te komen. De gedachte aan vluchten maakt hem misselijk, maar hij voelt de onrust in zijn lichaam toenemen. Er is geen tijd om er langer over na te denken. Hij moet hier weg. Vlug duwt hij het portier open en rent over de bosgrond naar de weg.

Zijn vingerafdrukken! Abrupt staat hij stil. Hij heeft met zijn hand de grepen aangeraakt om de portieren te openen. Hij zet een stap naar voren en kijkt om zich heen. Het is nog even donker als eerder. De enige lichten zijn de alarmlampen van de Maserati. Er is niemand die hem ziet. Hij rent terug naar de verwrongen Mercedes, terwijl zijn hart wild bonst in zijn borstkas.

'Het spijt me,' fluistert hij tegen de bewegingsloze schim achter het glas als hij de manchet losmaakt van zijn overhemd. Hij trekt de mouw over zijn hand en met vlugge halen haalt hij het katoen langs het metaal. Hij poetst de plekken waar hij de auto heeft aangeraakt en rent terug naar de weg. De zolen van zijn schoenen tikken op het asfalt bij elke stap die hij neemt. Hij nadert zijn Maserati. De laatste stappen. De laatste mogelijkheid om zich te bedenken. Hij kan nog steeds een

hulplijn bellen. Niemand zal er ooit achterkomen dat hij heeft geprobeerd te vluchten als hij nu 112 belt. Het kan nog. Het voelt alsof hij op een kruispunt staat. Alsof dit de belangrijkste beslissing van zijn leven is. Wat moet hij doen?

Hij bereikt zijn geopende portier en stapt in de Maserati. Hij legt zijn handen op het stuur. Hij voelt de zachtheid van het leer onder zijn vingertoppen. Hij balt zijn vuisten en knijpt steviger in het stuurwiel. Hij schudt zijn hoofd. Hij kan het niet. Gevangenschap wordt zijn dood.

‘Lafaard,’ fluistert hij en start de motor. Hij rijdt de Maserati naar achteren om zijn auto recht op de weg te zetten. Hij kijkt naar de plek waar de Mercedes staat. Vanaf hier is niets te zien. Hij trapt het gaspedaal in. In zijn achteruitkijkspiegel ziet hij de remsporen verdwijnen in het donker van de nacht.

2. Achterdocht

Hoort ze een auto de oprit op rijden? Jolande spitst haar oren. Ze luistert ingespannen, maar hoort niets anders dan de stilte van de nacht. Er kiert geen licht langs de gordijnen en ze ziet nauwelijks een hand voor ogen. Het enige licht in de kamer komt van de digitale rode cijfers, die de halve nacht al hebben weggetikt. Waar blijft hij toch? Ze gaapt en draait zich op haar zij. Met haar hand frommelt ze de punt van haar kussen tot een prop. Ze verlegt haar hoofd en trekt haar dekbed tot haar kin. Zou het kunnen zijn dat ze toch even is weggedommeld en ze zijn thuiskomst niet heeft gehoord, vraagt ze zich af. Misschien ligt hij gewoon in zijn bed en ligt ze zich voor niets op te winden.

Ze slaat het dekbed van zich af en komt overeind. Haar voeten schuift ze in de pantoffels die onder haar bed staan. Ze pakt haar ochtendjas van de stoel, trekt hem aan en stilletjes opent ze haar slaapkamerdeur. Op de overloop blijft ze staan voor zijn slaapkamerdeur en ze tilt haar vuist in de lucht om te kloppen, maar op een centimeter afstand van de deur houdt ze bedenkelijk haar hand stil. Hij zal het niet op prijs stellen om midden in de nacht te worden gewekt. Aan de andere kant weet

ze bijna zeker dat ze niet in slaap is gevallen. De drang om te weten of hij in zijn bed ligt, is te groot. Ze heeft de laatste jaren geen enkele reden gehad om achterdochtig te zijn. Waarom speelt deze onzekerheid dan toch weer op? Heeft hij het recht op haar vertrouwen niet inmiddels teruggewonnen? Ze haalt diep adem en tikt zachtjes drie keer tegen zijn slaapkamerdeur.

‘Jos?’ fluistert ze. Ze schraapt haar keel om meer stemgeluid te kunnen geven. ‘Ben je daar?’ zegt ze iets harder.

Met haar oor tegen het hout luistert ze aandachtig naar de geluiden achter de deur. Het blijft stil. Ze klopt nogmaals met meer kracht.

‘Jos?’

Er gebeurt niets. Ze pakt de klink en opent de deur een stukje. Het schemerlicht kruipt vanuit de deuropening Jolandes kant op. In een verduisterde kamer zou geen schemerlicht te zien moeten zijn. De gordijnen zijn niet gesloten. Ze duwt de deur verder open tot ze het bed kan zien. Ondanks het weinige licht is duidelijk zichtbaar dat het bed keurig opgemaakt en onbeslagen is. Hij is er echt niet. Waarom doet hij dit? Na al die jaren waarin hij heeft geprobeerd het vertrouwen te herstellen. Opnieuw bedondert hij haar. Dacht hij werkelijk dat ze het niet zou merken als hij de hele nacht weg zou blijven? Hij heeft weer tegen haar gelogen. Zou hij al geweten hebben dat hij niet thuis zou komen toen hij zei dat ze niet voor hem hoefde op te blijven? De onzekerheid vlamt weer op, alsof die al die jaren smeulend aanwezig is geweest en met een stevige por vurig is aangewakkerd. Hoe kan hij dit doen? Er zit een grens aan haar acceptatievermogen, dat zal hij toch zelf ook wel begrijpen? Waar hij ook is, hij is haar een verklaring schuldig. Ze hoort liever de waarheid dan dat ze door hem voor de gek wordt gehouden.

Met snelle passen loopt ze de trap af. In de woonkamer trekt ze de stekker van de lader uit haar smartphone op het dressoir en selecteert het nummer van Jos. Met een hoge ademhaling zet ze de telefoon aan haar oor. Ze wil hem spreken en wel nu. Door de gaatjes van de speaker hoort ze de wektonen en ingespannen wacht ze tot hij opneemt. De klank van de toon verandert en Jos' ingesproken stem zegt dat hij niet in staat is om op te nemen. Ze hangt op en belt opnieuw. Als hij ergens ligt te slapen, zal hij op den duur wakker worden van zijn ringtone. Ze belt nog een keer. En nogmaals.

Na de tiende keer geeft ze het op. Misschien ligt zijn telefoon in zijn auto of op een andere plek waar hij hem niet hoort. Hoe kan hij zo met haar omgaan? Hij kan zich toch bedenken dat ze zich afvraagt waar hij blijft als hij niet thuiskomt. Als hij werkelijk met iemand de koffer in wil duiken, dan kan hij er toch zijn minst voor zorgen dat zijn afwezigheid bij haar bekend is. Hij had een congres kunnen bedenken. Of een afspraak met een buitenlandse klant. Ze zoekt in haar contacten naar het nummer van Bodas. Ze tikt zijn naam aan en belt.

'Jolande?' klinkt Bodas' stem slaperig door de telefoon als hij opneemt.

'Sorry, dat ik je wakker bel,' zegt ze gehaast en ze probeert de boosheid in haar stem te maskeren.

'Geeft niet. Wat is er?'

'Volgens Jos gingen jullie vanavond samen iets eten?'

'Ja, hoezo?'

'En is dat ook zo?'

'Natuurlijk. Waarom vraag je dat?'

'Hij is niet hier.'

'Onmogelijk. Weet je dat zeker?'

'Ja. Hij ligt niet in zijn bed.'

‘Heb je gecheckt of zijn auto er is?’

‘Waarom zou zijn auto er zijn als hij er zelf niet is?’ Maar terwijl ze de vraag stelt passeren andere mogelijkheden haar gedachten. ‘Ik loop nu naar de garage.’

Met de telefoon aan haar oor verwisselt ze in de hal haar pantoffels voor haar instappers. Uit haar handtas haalt ze haar sleutelbos met afstandsbediening en ze ontgrendelt de voordeur. Een nachtelijke lentebries waait het zijpand van haar ochtendjas omhoog als ze naar buiten stapt. Ze richt de afstandsbediening op de garagedeur, terwijl ze over de klinkers van de lege oprit naar de garage loopt. Haar eigen BMW wordt zichtbaar als de deur langzaam omhooggaat, maar daarnaast is het leeg.

‘De Mercedes staat er niet.’ Ze voelt hoe de wanhoop haar overmant. ‘Alsjeblieft Bodas, je hebt niet met hem gegeten vanavond, vertel gewoon de waarheid.’

‘Als het zo was, zou ik het je zeggen. Ik lieg niet tegen je. Rond half twaalf vertrokken we tegelijkertijd vanaf de parkeerplaats van Pompano. We reden zelfs nog een tijd met elkaar op tot hij, zoals altijd, na de golfclub rechts afsloeg.’

‘Maar dan was hij al bijna thuis.’

‘Precies. Heb je hem al gebeld?’

‘Al tien keer.’ Ze draait zich om en loopt terug naar de voordeur. ‘Hij neemt niet op. Ik ben zo boos op hem. En ook op mezelf. Dat ik erop vertrouwde dat het niet weer zou gebeuren.’ Ze trekt de deur met een klap dicht.

‘Ik kan mij niet voorstellen dat er nu zoiets speelt. Misschien is er iets gebeurd onderweg. Zal ik anders naar je toe komen?’

Jolande aarzelt. Is het niet wat overdreven als Bodas in het holst van de nacht naar haar toe komt? Jos zal deze heisa wel

overdreven vinden als hij straks thuiskomt. Aan de andere kant voelt ze haar zenuwen toenemen. Wat als Bodas gelijk heeft en er een andere reden is voor zijn afwezigheid? Het zou prettig zijn om nu niet alleen te zijn.

‘Graag, Bodas. Dank je,’ zegt ze, terwijl ze de keuken in loopt.

‘Ik ben over twintig minuten bij je.’

Jolande stopt haar telefoon in de zak van haar ochtendjas en vult de theepot onder de Quooker-kraan met kokend water. Ze hangt er een zakje kamillethee in en pakt een glas uit het kastje boven de gootsteen. Misschien heeft ze te snel haar conclusies getrokken en is er echt iets met Jos aan de hand. In haar hoofd ontspringen gedachten die ze niet wil denken. Er kan van alles zijn en ze heeft geen idee wat ze nu het beste kan doen. Afwachten? Jos blijven bellen? Of ziekenhuizen bellen? Misschien toch de politie inschakelen? Als Bodas er straks is, kan ze met hem overleggen wat ze kunnen doen.

Met de theepot en het glas loopt ze naar de salontafel en zet ze neer. In haar ooghoek ziet ze Jos zijn fauteuil en ze kijkt naar zijn pantoffels die onder de stoel op hem staan te wachten. Misschien heeft hij wel een beroerte gehad? Of een hartaanval? Ze pakt haar telefoon uit de zak van haar ochtendjas en belt Jos nogmaals. Opnieuw krijgt ze zijn voicemail, maar ditmaal wacht ze tot de pieptoon klinkt.

‘Jos, bel je mij zodra je dit hoort? Ik maak me zorgen,’ spreekt ze in met trillende stem en ze verbreekt de verbinding. Met de telefoon in haar hand laat ze zich zakken in haar fauteuil. Waar kan hij toch zijn?